Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 16. julija 2015*

„Predhodno odločanje — Pravosodno sodelovanje v civilnih in gospodarskih zadevah — Sodna pristojnost v preživninskih zadevah — Uredba (ES) št. 4/2009 — Člen 3(c) in (d) — Zahtevek glede preživnine za mladoletne otroke, ki je bil vložen vzporedno s postopkom za prenehanje življenjske skupnosti zakoncev v državi članici, ki ni država običajnega prebivališča otrok“

V zadevi C-184/14,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Corte suprema di cassazione (Italija) z odločbo z dne 25. februarja 2014, ki je prispela na Sodišče 14. aprila 2014, v postopku

A

proti

B,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi M. Ilešič, predsednik senata, A. Ó Caoimh, sodnik, C. Toader (poročevalka), sodnica, E. Jarašiūnas in C. G. Fernlund, sodnika,

generalni pravobranilec: Y. Bot,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za A C. Rimini, odvetnik,

— za B S. Callegaro, odvetnik,

— za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z G. Palatiellom, avvocato dello Stato,

— za grško vlado M. Germani in I. Kotsoni, agentki,

— za poljsko vlado B. Majczyna, agent,

— za Evropsko komisijo F. Moro in M. Wilderspin, agenta,

* Jezik postopka: italijanščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 16. aprila 2015

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 3(c) in (d), Uredbe Sveta (ES) št. 4/2009 z dne 18. decembra 2008 o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju in izvrševanju sodnih odločb ter sodelovanju v preživninskih zadevah (UL 2009, L 7, str. 1).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med A in njegovo ženo, B, zaradi zahtevka glede preživnine za njuna mladoletna otroka, vloženega v državi članici, ki ni država njunega običajnega prebivališča, vzporedno s postopkom za prenehanje življenjske skupnosti staršev.

Pravo Unije

Konvencija o mednarodni izterjavi preživnine otrok in drugih oblik družinskih preživnin

3 Preambula Konvencije o mednarodni izterjavi preživnine otrok in drugih oblik družinskih preživnin, ki je bila sklenjena 23. novembra 2007 v Haagu (v nadaljevanju: Haaška konvencija iz leta 2007) in odobrena v imenu Unije s Sklepom Sveta 2011/432/EU z dne 9. junija 2011 (UL L 192, str. 39), opozarja, da je treba koristi otroka vedno prednostno upoštevati pri vsakemu ukrepu, ki se sprejme v zvezi z otroki.

4 Člen 20(1)(f) te konvencije določa:

„Odločba, izdana v eni državi pogodbenici (v nadaljnjem besedilu: država izvora), se prizna in izvrši v drugih državah pogodbenicah, če:

[…]

(f) je odločbo izdal organ, ki je pristojen za postopke v zvezi s statusom osebe ali starševske odgovornosti, razen če je navedena pristojnost temeljila izključno na državljanstvu ene od strank.“

Konvencija z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in izvrševanju odločb v civilnih in gospodarskih zadevah

5 Člen 5, točka 2, Konvencije z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in izvrševanju odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32), kakor je bila spremenjena s Konvencijo z dne 9. oktobra 1978 o pristopu Kraljevine Danske, Irske ter Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska (UL L 304, str. 1, v nadaljevanju: Bruseljska konvencija), se glasi:

„Toženec s stalnim prebivališčem v državi pogodbenici je lahko tožen v drugi državi pogodbenici:

[…]

2. v preživninskih zadevah pred sodišči v kraju, kjer ima preživninski upravičenec stalno prebivališče ali običajno prebivališče, ali, v primeru povezave zadeve s postopkom v zvezi z osebnim stanjem osebe, pred sodiščem, ki je v skladu z lastnim pravom tega sodišča, pristojno za te postopke, razen če ta pristojnost ne temelji izključno na državljanstvu ene od strank;

[…]“

Uredba (ES) št. 44/2001

6 Člen 5, točka 2, Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42), je uvrščen v oddelek 2 te uredbe, naslovljen „Posebna pristojnost“. Ta člen določa:

„Oseba s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena v drugi državi članici:

[…]

2. v preživninskih zadevah pred sodišči v kraju, kjer ima preživninski upravičenec stalno prebivališče ali običajno prebivališče, ali, v primeru povezave zadeve s postopkom v zvezi z osebnim stanjem osebe, pred sodiščem, ki je v skladu z lastnim pravom tega sodišča, pristojno za te postopke, razen če ta pristojnost ne temelji izključno na državljanstvu ene od strank;

[…]“

Uredba (ES) št. 2201/2003

7 V uvodnih izjavah 5 in 12 Uredbe Sveta (ES) št. 2201/2003 z dne 27. novembra 2003 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1347/2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 243) je navedeno:

„(5) Da bi se zagotovila enakost za vse otroke, zajema ta uredba vse odločbe o starševski odgovornosti, vključno z ukrepi za zaščito otrok, neodvisno od kakršne koli povezave s postopki v zakonskih sporih.

[…]

(12) Temelji pristojnosti v zadevah starševske odgovornosti, določeni v tej uredbi, so oblikovani tako, da kar najbolj upoštevajo interese otroka, zlasti kriterij povezanosti. To pomeni, da je v prvi vrsti pristojna država članica, v kateri ima otrok običajno prebivališče, z izjemo nekaterih primerov spremembe otrokovega prebivališča ali v skladu s sporazumom med nosilcema starševske odgovornosti.“

8 Člen 1 te uredbe, naslovljen „Področje uporabe“, določa:

„1. Ta uredba se uporablja ne glede na vrsto sodišča v civilnih zadevah, ki se nanašajo na:

(a) razvezo, prenehanje življenjske skupnosti ali razveljavitev zakonske zveze;

(b) podelitev, izvrševanje, prenos, omejitev ali odvzem starševske odgovornosti.

[…]

3. Ta uredba se ne uporablja za:

[…]

(e) preživninske obveznosti;

[…]“.

9 Člen 2, točka 7, navedene uredbe starševsko odgovornost opredeljuje kot „vse pravice in dolžnosti v zvezi z osebnostjo ali s premoženjem otroka, ki so fizični ali pravni osebi podeljene s sodno odločbo, po samem zakonu ali s pravno veljavnim dogovorom“, pri čemer ta skupek pravic zajema „pravice do varstva in vzgoje otroka in pravice do stikov z otrokom“.

10 Člen 8(1) te uredbe določa:

„Sodišča države članice so pristojna v zadevah starševske odgovornosti v zvezi z otrokom, ki običajno prebiva v tisti državi članici v trenutku, ko je sodišče začelo postopek.“

Uredba št. 4/2009

11 V uvodnih izjavah od 1 do 3 Uredbe št. 4/2009 je navedeno, da je namen slednje, in tudi uredb št. 44/2001 in 2201/2003, sprejetje ukrepov v zvezi s pravosodnim sodelovanjem v civilnih zadevah s čezmejnimi posledicami, ki se med drugim nanašajo na združljivost predpisov, ki se uporabljajo v državah članicah glede kolizije zakonov in sporov o pristojnosti.

12 V uvodni izjavi 8 Uredbe št. 4/2009 je navedeno, da je v okviru te uredbe treba med drugim upoštevati Haaško konvencijo iz leta 2007.

13 V uvodni izjavi 15 te uredbe je navedeno:

„Zaradi varovanja interesov preživninskih upravičencev in spodbujanja ustreznega sodnega varstva v Evropski uniji bi bilo treba pravila o pristojnosti, kot izhajajo iz Uredbe […] št. 44/2001, prilagoditi. […]“

14 Člen 3 te uredbe, ki je umeščen v poglavje II z naslovom „Sodna pristojnost“, določa:

„V državah članicah ima sodno pristojnost v preživninskih zadevah:

(a) sodišče kraja, kjer ima tožena stranka običajno prebivališče, ali

(b) sodišče kraja, kjer ima upravičenec običajno prebivališče, ali

(c) sodišče, ki je po svojem pravu pristojno za postopke v zvezi s statusom osebe, če je zahtevek glede preživnine […] [akcesoren glede na tožbo], razen če ta pristojnost temelji izključno na državljanstvu ene izmed strank, ali

(d) sodišče, ki je po svojem pravu pristojno za postopke v zvezi s starševsko odgovornostjo, če je zahtevek glede preživnine […] [akcesoren glede na tožbo], razen če ta pristojnost temelji izključno na državljanstvu ene izmed strank.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

15 A in njegova žena B ter njuna mladoletna otroka so italijanski državljani, stalno pa prebivajo v Londonu (Združeno kraljestvo). Otroka sta se v tem mestu rodila 4. marca 2004 oziroma 5. avgusta 2008.

16 A je 28. februarja 2012 pri Tribunale di Milano (sodišče v Milanu, Italija) vložil tožbo proti B in predlagal, naj se odredi prenehanje življenjske skupnosti s slednjo in mladoletna otroka dodeli v skupno varstvo in vzgojo, s tem da se kot njuno prebivališče določi prebivališče matere, poleg tega pa A ponuja mesečni prispevek 4 000 EUR za stroške njunega izobraževanja in vzdrževanja.

17 B je vložila nasprotni zahtevek, s katerim je predlagala, naj se razglasi prenehanje življenjske skupnosti zaradi moževe odgovornosti, ter dodelitev mesečnega zneska 18.700 EUR, poleg tega pa je izpodbijala pristojnost italijanskega sodišča v zvezi z ureditvijo pravice do varstva in vzgoje, določitve kraja prebivališča, ohranjanja odnosov in stikov z otrokoma ter prispevkom za njuno preživljanje, saj meni, da je za odločanje o teh vprašanjih v skladu z Uredbo št. 2201/2003 pristojno angleško sodišče, ker sta zakonca vedno živela v Londonu, kjer sta se njuna mladoletna otroka rodila in kjer prebivata.

18 Tribunale di Milano se je s sklepom z dne 16. novembra 2012 izreklo za pristojno, da odloči o zahtevku za prenehanje življenjske skupnosti na podlagi člena 3 Uredbe št. 2201/2003.

19 Nasprotno pa je to sodišče iz člena 8(1) Uredbe št. 2201/2003 izpeljalo, da so za obravnavanje zahtevkov v zvezi s „starševsko odgovornostjo“ v smislu člena 2, točka 7, te uredbe, pristojna le britanska sodišča, ob upoštevanju dejstva, da imata otroka običajno prebivališče v Londonu.

20 Poleg tega je A pri High Court of Justice (England & Wales), Family Divison (višje sodišče (Anglija in Wales), oddelek za družinske zadeve, Združeno kraljestvo) v Londonu vložil tožbo, s katero je predlagal, naj se opredelijo podrobnosti izvrševanja starševske odgovornosti.

21 Tribunale di Milano je razlikovalo med zahtevkoma za preživljanje B, na eni strani, in mladoletnih otrok, na drugi strani. Tako je menilo, da je pristojno za odločanje o zahtevku za preživljanje v korist B, ker gre za vprašanje, ki je akcesorno glede na tožbo v zvezi s statusom osebe, in tudi glede na zahtevo za prenehanje življenjske skupnosti v smislu člena 3(c) Uredbe št. 4/2009. Na podlagi člena 3(d) iste uredbe pa je to sodišče nasprotno odločilo, da ni pristojno za odločanje o zahtevku za preživljanje mladoletnih otrok, ker ta ni akcesoren glede na tožbo v zvezi s starševsko odgovornostjo. Za odločanje o tem zahtevku naj bi bilo prav tako pristojna britanska sodišča.

22 A je pri Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče) vložil pritožbo zoper odločbo Tribunale di Milano, pri čemer se je oprl na edini pritožbeni razlog, in sicer neupoštevanje člena 3(c) Uredbe št. 4/2009 v zvezi s pristojnostjo italijanskih sodišč za vprašanje preživljanja otrok.

23 Po mnenju A je razlaga člena 3(d) Uredbe št. 4/2009, ki jo je izbralo Tribunale di Milano in na kateri je utemeljilo svojo odločitev, da se izreče za nepristojno za obravnavanje njegovega zahtevka v zvezi z obveznostjo preživljanja otrok, napačna, saj takšne izključitve pristojnosti ni mogoče izpeljati iz besedila te določbe.

24 Da bi bilo mogoče odločiti o pritožbi, je po mnenju predložitvenega sodišča treba opredeliti, v kakšnem medsebojnem razmerju so določbe člena 8 Uredbe št. 2201/2003 in člena 3 Uredbe št. 4/2009, zlasti glede na pogoje, navedene v členu 3(c) in (d) zadnjenavedene uredbe.

25 V teh okoliščinah je Corte suprema di cassazione prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali lahko o zahtevku za preživljanje otrok, ki je vložen v okviru postopka za prenehanje življenjske skupnosti zakoncev in je akcesoren glede na navedeno tožbo, odloča sodišče, pred katerim poteka postopek za prenehanje življenjske skupnosti, ali sodišče, pred katerim poteka postopek v zvezi s starševsko odgovornostjo, na podlagi načela litispendence, ali pa mora o njem nujno odločati zadnjenavedeno sodišče, ker sta merili iz točk (c) in (d) večkrat navedenega člena 3 alternativni (saj eno merilo nujno izključuje drugo)?“

Vprašanje za predhodno odločanje

26 Predložitveno sodišče želi s svojim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba člen 3(c) in (d) Uredbe št. 4/2009 razlagati tako, da lahko v primeru, ko sodišče ene države članice odloča o tožbi glede prenehanja življenjske skupnosti ali razvezi staršev mladoletnega otroka, sodišče druge države članice pa o tožbi v zvezi s starševsko odgovornostjo za istega otroka, o zahtevku v zvezi s preživninskimi obveznosti do tega otroka odloči tisto sodišče, ki je pristojno za odločanje o tožbi za prenehanje življenjske skupnosti ali razvezi zakoncev – kot akcesornemu zahtevku glede na tožbo v zvezi s statusom osebe v smislu člena 3(c) te uredbe – in tudi sodišče, ki je pristojno za odločanje v postopku v zvezi s starševsko odgovornostjo, kot njenim akcesornim zahtevkom v smislu člena 3(d) te uredbe, oziroma ali mora o tem zahtevku nujno odločiti zadnjenavedeno sodišče.

27 Drugače povedano, to sodišče želi ugotoviti, ali se merila za dodelitev pristojnosti iz člena 3(c) in (d) Uredbe št. 4/2009, ob upoštevanju uporabljene besede „ali“, medsebojno izključujejo oziroma ali ta veznik pomeni, da obe sodišči, ki sta pristojni za odločanje o tožbi glede prenehanja življenjske skupnosti in tožbi v zvezi s starševsko odgovornostjo, veljavno odločata o zahtevku v zvezi s preživninskimi obveznostmi do mladoletnih otrok.

28 V zvezi s tem je treba omeniti, da se takšno vprašanje postavi, samo če se zahtevek v zvezi s preživninsko obveznostjo glede mladoletnega otroka šteje za akcesoren tako glede „tožbe v zvezi s statusom osebe“ kot tudi „tožbe v zvezi s starševsko odgovornostjo“ v smislu teh določb in ne zgolj glede ene od teh tožb.

29 Zato je treba opredeliti obseg pojma „pomožni postopek“ iz člena 3(c) in (d) Uredbe št. 4/2009.

30 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se nacionalno sodišče na podlagi teh določb sicer lahko razglasi za pristojno za odločanje o preživninskem zahtevku v čezmejnem kontekstu, če mu *lex fori* priznava pristojnost za odločanje o tožbi v zvezi s statusom osebe ali o tožbi v zvezi s starševsko odgovornostjo, vendar sodiščem posameznih držav članic ni mogoče prepustiti, da obseg pojma „pomožni postopek“ iz teh določb presojajo glede na nacionalno pravo vsake države članice.

31 Iz zahteve enotne uporabe prava Unije namreč izhaja, da je treba ta pojem, ker člen 3(c) in (d) Uredbe št. 4/2009 glede opredelitve pojma in obsega ne napotuje izrecno na pravo držav članic, v celotni Uniji razlagati samostojno in enotno (glej v tem smislu sodbo Kásler in Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, točka 37).

32 To razlago je treba poiskati ob upoštevanju besedila zadevne določbe in njenega okvira ter cilja, ki ga uresničuje zadevna ureditev (glej v tem smislu sodbo A, C-523/07, ECLI:EU:C:2009:225, točka 34 in navedena sodna praksa).

33 Na podlagi dobesedne razlage določb člena 3(c) in (d) Uredbe št. 4/2009 je treba ugotoviti, da slednje razlikujejo med postopki v zvezi s statusom in postopki v zvezi s starševsko odgovornostjo.

34 Medtem ko so v tej določbi določena merila za dodelitev pristojnosti alternativna, saj jih povezuje veznik „ali“, pa na podlagi tega besedila ni mogoče nedvoumno ugotoviti, ali njihov alternativni značaj dopušča, da so zahtevki v zvezi s preživninskimi obveznostmi do otroka akcesorni le v razmerju do tožbe v zvezi s starševsko odgovornostjo oziroma so ti zahtevki lahko akcesorni tudi do tožbe v zvezi s statusom osebe.

35 V zvezi z okvirom, v katerega se uvršča ta člen, je treba ugotoviti, da se razlikovanje, ki izhaja iz besedila te določbe, navezuje na razlikovanje, ki se izvaja z določbami Uredbe št. 2201/2003.

36 Zadnjenavedena uredba, ki v skladu z uvodno izjavo 5 zato, da bi se zagotovila enakost za vse otroke, zajema vse odločbe o starševski odgovornosti, vključno z ukrepi za zaščito otrok, neodvisno od kakršne koli povezave s postopki v zakonskih sporih, izrecno razlikuje med postopki za razvezo, prenehanje življenjske skupnosti ali razveljavitev zakonske zveze, na eni strani, in podelitev, izvrševanje, prenos, omejitev ali odvzem starševske odgovornosti na drugi strani.

37 Sodna pristojnost za razvezo, prenehanje življenjske skupnosti in razveljavitev zakonske zveze se v skladu s členom 3(1)(a) Uredbe št. 2201/2003 določi na podlagi meril, ki upoštevajo predvsem sedanje ali prejšnje prebivališče zakoncev ali enega izmed njiju, medtem ko so v skladu z uvodno izjavo 12 predpisi v zvezi s pristojnostjo v zadevah starševske odgovornosti oblikovani tako, da kar najbolj upoštevajo interese otroka, zlasti merilo povezanosti.

38 Določbe člena 3(c) in (d) Uredbe št. 4/2009 razlikujejo – glede tam navedenih meril za podelitev pristojnosti – med sodnimi postopki glede na to, ali se nanašajo na pravice in obveznosti med zakonci ali pravice in obveznosti staršev do enega ali več njihovih otrok.

39 Zahtevek glede preživljanja mladoletnih otrok se nanaša na zadnjenavedeno vrsto postopka, ker se nanaša na določitev preživninskih obveznosti, ki jih nosi eden od staršev do otrok, zato da se zagotovi njihovo vzdrževanje in izobraževanje.

40 Zahtevek glede preživninskih obveznosti za mladoletne otroke je zato neločljivo povezan s tožbo v zvezi s starševsko odgovornostjo.

41 V zvezi s cilji, ki jim sledi Uredba št. 4/2009, je treba spomniti, da je v skladu z njeno uvodno izjavo 15 namen te uredbe varovanje interesov preživninskih upravičencev in spodbujanje ustreznega sodnega varstva v Uniji.

42 Glede cilja v zvezi z učinkovitim izvajanjem sodne oblasti je treba navesti, da zahtevek glede preživninskih obveznosti za mladoletne otroke ni nujno povezan s tožbo za razvezo ali prenehanje življenjske skupnosti. Poleg tega posledica takega postopka ni nujno določitev preživninskih obveznosti za mladoletnega otroka.

43 Nasprotno pa je sodišče, ki je pristojno za odločanje glede tožb v zvezi s starševsko odgovornostjo, v smislu člena 2, točka 7, Uredbe št. 2201/2003, v najboljšem položaju, da *in concreto* presodi podrobnosti zahtevka glede preživninske obveznosti za mladoletnega otroka, da določi znesek te obveznosti, ki naj bi pomagal kriti stroške vzdrževanja in izobraževanja otroka, pri tem pa prilagodi znesek glede na skupno ali samostojno skrbništvo, pravico do stikov z otrokom, trajanjem te pravice in druge dejanske elemente v zvezi z izvrševanjem starševske pravice.

44 Interes preživninskega upravičenca je zato zagotovljen tudi glede tega, da na eni strani mladoletni otrok na enostaven način pridobi odločbo v zvezi z njegovim preživninskim zahtevkom od sodišča, ki je najbolj seznanjeno z bistvenimi elementi za presojo njegovega zahtevka.

45 Na drugi strani se sodišče, ki je pristojno za odločanje o vlogi v zvezi s takim preživninskim zahtevkom, določi v skladu s predpisi Unije o pristojnosti, ki jih določa Uredba št. 2201/2003 za namene določitve sodišča, ki lahko veljavno odloča o tožbah v zvezi s starševsko odgovornostjo, ki so zasnovani tako – kot je bilo navedeno v točki 37 te sodbe – da kar najbolj upoštevajo korist otroka.

46 Poudariti je namreč treba, da je pri razlagi predpisov o pristojnosti iz člena 3(c) in (d) Uredbe št. 4/2009 treba upoštevati korist otroka. To velja toliko bolj, ker je treba Uredbo št. 4/2009 izvajati v skladu s členom 24(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, v skladu s katero se morajo pri vseh ukrepih javnih organov ali zasebnih ustanov, ki se nanašajo na otroke, upoštevati predvsem koristi otroka.

47 Tako iz besedila, ciljev, ki jim sledi, in okvira člena 3(c) in (d) Uredbe št. 4/2009 izhaja, da v primeru, ko zadevo obravnavata dve sodišči – eno odloča o tožbi za prenehanje življenjske skupnosti ali zakonske zveze med zakoncema, staršema mladoletnih otrok, drugo pa o tožbi v zvezi s starševsko odgovornostjo za te otroke – zahtevka za preživninsko obveznost v korist slednjih ni mogoče šteti za akcesoren tako glede tožbe v zvezi s starševsko odgovornostjo v smislu člena 3(d) navedene uredbe kot glede tožbe v zvezi s statusom osebe v smislu člena 3(c) te uredbe. Zahtevek je mogoče šteti za akcesoren le v primeru tožbe v zvezi s starševsko odgovornostjo.

48 Zato je treba na vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti, da je treba člen 3(c) in (d) Uredbe št. 4/2009 razlagati tako, da je v primeru, ko sodišče ene države članice odloča o tožbi glede prenehanja življenjske skupnosti ali razvezi staršev mladoletnega otroka, sodišče druge države članice pa o tožbi v zvezi s starševsko odgovornostjo za tega otroka, zahtevek glede preživnine, ki se nanaša na istega otroka, v smislu člena 3(d) te uredbe akcesoren le glede na tožbo v zvezi s starševsko odgovornostjo.

Stroški

49 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Člen 3(c) in (d) Uredbe Sveta (ES) št. 4/2009 z dne 18. decembra 2008 o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju in izvrševanju sodnih odločb ter sodelovanju v preživninskih zadevah je treba razlagati tako, da je v primeru, ko sodišče ene države članice odloča o tožbi glede prenehanja življenjske skupnosti ali razvezi staršev mladoletnega otroka, sodišče druge države članice pa o tožbi v zvezi s starševsko odgovornostjo za tega otroka, zahtevek glede preživnine, ki se nanaša na istega otroka, v smislu člena 3(d) te uredbe akcesoren le glede na tožbo v zvezi s starševsko odgovornostjo.

Podpisi